

[Bjørn Poulsen]

det mig bekendt ikke falder ind under den 500 styks kvotaordning, man har lavet på området, således at man altså kan lave alle de familieaktieselskaber, man kan få nogen til at interessere sig for, ud over de 500.

Jeg synes, det er en spændende konstruktion. Hvem er familien? Hvem er det, der får disse aktier? Man køber jo ikke sådan noget, man får det. Kan aktierne sælges? Hvordan er det med 8-års-reglen med hensyn til beskatning ved salg af landbrug? Inden for de første otte år skal man jo betale skat, hvis man sælger sit landbrug. Kan man sælge aktierne, uden at det udløses? Det ville da være interessant at vide, om man kan omgå det på den måde, eller om det er den specielle skatteregel på 3 år med hensyn til aktiesalg, der gælder. Jeg synes, der er mange forhold i forbindelse med disse familieaktieselskaber, som gør det interessant at diskutere dem.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med lige at vende tilbage til hr. Rønholt, som nåede at sige noget om, at ejerformer og finansiering jo hang sammen. Det er helt klart, at spørgsmålet om aktieselskaber kontra billig kapital er et af de store diskussionsemner, specielt når man kommer op i lidt større landbrug, hvor vi jo er nogle der hører hjemme.

Der er bare én ting, jeg har haft svært ved at finde ud af, og det er, hvordan man får fat i den dér billige kapital. Skal aktiemassen være så stor, at man kan få billig kapital ad den vej, således at man kan refinansiere den gæld, man har i forvejen? For kan man ikke få refinansieret den, kan det jo være ligegyldigt. Med en aktiekapital på ½ mio. kr., der ejer et andet landbrug på 10 mio. kr., får man i hvert fald ikke nogen billig kapital.

Jeg synes, det er ret interessant, at man vil blande finansiering og ejerformer sammen, for det eneste område, hvor jeg er overbevist om at man ikke kan skaffe billig kapital, er aktieselskabsområdet, da de, der normalt og traditionelt investerer i aktieselskaber, først og fremmest går efter det, der i daglig tale hedder profit – og helst mest muligt. Derfor må jeg indrømme, at jeg ikke forstår diskussionen om at bruge aktieselskaber som en måde at få billig kapital ind i landbruget på. Jeg kan godt forstå, at man ønsker også denne ejerform – det er helt reelt en politisk holdning, men jeg har svært ved at se, hvorfor man blander netop dette område sam-

men med billig kapital. Men jeg kan forstå, at Bernsteinudvalget nu skal prøve at løse spørgsmålet om ændrede finansieringsregler, og det kan da være, at man derfra kan komme med nogle ideer.

Jeg synes også, der er et andet interessant aspekt i forbindelse med familieaktieselskabet og almindelige aktieselskaber, nemlig hvem det er, der har bopælspligten. Jeg synes, det ville være interessant at vide, hvem af aktieholderne der skal leve op til den. Der kan laves mange sjove numre, hvis der ikke på forhånd bliver lagt noget meget fast på det område. Hvis det skal være så liberalt, som man prøver at lægge op til, kan jeg i hvert fald godt se, at antallet af muligheder for, hvem der skal leve op til bopælspligten, vil være meget stort, og det er en af de ting, jeg glæder mig til at se på tryk, når vi får forslaget til førstebehandling her i salen.

Når jeg hører landbrugsministeren i dag – og det gælder naturligvis alle – synes jeg, man mærker en stærk tro på, hvad der skal ske i fremtiden. Vi prøver naturligvis alle sammen at analysere situationen så godt, vi kan, men jeg har svært ved at høre, hvad ministeren har sin tro i. Fremtiden er jo ikke de store landbrug med en masse grise i bure og lignende, for det vil forbrugerne ikke acceptere i fremtiden; det ved vi. I Sverige er de allerede stoppet op; dér vil de heller ikke acceptere det, og vi ved, at forbrugerbevægelserne i USA også er begyndt at sige: Nej, nu stopper vi lidt. Fremtidens landbrug er altså noget, vi ikke kender lige nu, men der er én ting, der er 100 pct. sikkert, og det er, at der ikke skal vises mange små film i fjernsynet med orme i fisk eller dårlig behandling af svin i bure eller lignende, før det giver nogle kolossale udslag med hensyn til, hvad der kan sælges, og hvad folk vil give penge for.

Jeg tror, at fremtiden i den retning bliver endnu værre, og jeg føler mig overbevist om, at forbrugerne i fremtiden vil stille store krav med hensyn til, hvordan landbrug drives, specielt hvad den animalske produktion angår, men såmænd også vedrørende vores marker og lignende. Det gør, at alle de, der render rundt med stordriftstanker og tror, at den hellige grav er vel forvaret, bliver kolossalt skuffede, specielt dem med animalsk produktion.

Men alligevel synes jeg, at der, selv om man laver sådan noget som det, man har lavet ved forligene om landbrugs lån – man lavede i som-